

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **L. S.**
st. příslušnost Ukrajina
t. č. pobytém Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25. 11. 2020 č. j. OAM-510/LE-BA04-HA08-ZZC-2019,
o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Barty se určuje částkou 6 800 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění :

1. Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2020 č. j. OAM-510/LE-BA04-HA08-ZZC-2019 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a podle odst. 5 téhož ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 28. 12. 2020 s možností následného prodloužení. Žalovaný vycházel z hlášení Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR, Pobytové středisko Havířov, podle kterých se žalobce dostavoval opakovaně do tohoto pobytového střediska z vycházky v podnapilém stavu a do zařízení vstupoval bez ochranné roušky úst, na jejíž nošení ve vnitřních prostorách střediska byl upozorněn jeho pracovníky. Dne 11. 11. 2020 kontaktovala správu uprchlických zařízení Policie ČR a žádala ztotožnění žalobce, který společně s dalším klientem odcizil v obchodním domě Tesco dva kusy krabicového vína. Z uvedeného žalovaný dovodil, že žalobce soustavně a opakovaně porušuje nařízení spojená s vyhlášeným nouzovým stavem v České republice. Z vycházek se vrací do pobytového střediska opilý a stýká se s osobami, u nichž nelze vyloučit riziko nákazy a nedodržuje nařízení o omezeném pohybu osob. Svým jednáním a chováním tak ohrožuje veřejný pořádek, a je proto nezbytné po dobu probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany zajistit jej v zařízení pro zajištění cizinců.
2. Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 7. 12. 2020, kterou odůvodnil prostřednictvím ustanoveného právního zástupce tak, že podle jeho názoru jednání popsané v rozhodnutí žalovaného není důvodem nebezpečí pro veřejný pořádek nebo bezpečnost státu. Jeho jednání bylo sice v rozporu s právním řádem České republiky, avšak nebylo natolik intenzivní, aby bylo způsobilé narušit veřejný pořádek. Odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva i Nejvyššího správního soudu, podle které důvodem pro zajištění cizince může být jen jednání, které bude představovat skutečně aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Skutečnost, že konzumoval alkohol během nouzového stavu v České republice v Pobytovém středisku Havířov, jako důvod pro jeho zajištění neobstojí. V této souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě č. j. 18 Az 20/2020 ze dne 3. 6. 2020, kterým neshledal ohrožením veřejného pořádku ani spáchání přestupku během nouzového stavu. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2020 č. j. OAM-510/LE-BA04-HA08-ZZC-2019 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného č. j. OAM-510/LE-BA04-2019 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí

vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce byl rozhodnutím Krajského ředitelství Policie Hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č. j. KRPA-430349-13/ČJ-2019-000022-ZZC ze dne 20. 12. 2019 zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky za účelem správního vyhoštění. Dne 27. 12. 2019 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o udělení mezinárodní ochrany, o které rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 2. 2020 tak, že ji zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 9. 3. 2020. Z obsahu správního spisu a z připojeného spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 19 Az 3/2020 bylo dále zjištěno, že žalobce byl dříve zajištěn rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 12. 2019 ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a doba trvání tohoto zajištění byla stanovena do 15. 4. 2020. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u zdejšího soudu žalobu, která byla rozsudkem č. j. 19 Az 3/2020 – 30 ze dne 26. 3. 2020 zamítl a následná kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem rozsudkem č. j. 7 Azs 123/2020 – 26 ze dne 13. 8. 2020 zamítnuta. Součástí správního spisu žalovaného jsou i tyto úřední záznamy
- hlášení o mimořádné události ze dne 11. 11. 2020, že v tento den kontaktovala hlídka Policie ČR, Pobytové středisko Havířov a požadovala ztotožnění dvou klientů, mezi nimi i žalobce, neboť tito klienti ukradli v Tescu dva kusy krabicového vína,
 - ze dne 20. 11. 2020, že žalobce v 17.36 hod. přišel do pobytového střediska z vycházky a jevil známky podnapilosti,
 - ze dne 21. 11. 2020, že žalobce ve 21.26 hod. přišel z vycházky a jevil výrazné známky podnapilosti, nekoordinovaný pohyby a nedokázal komunikovat. Do zařízení vstoupil bez roušky a byl na povinnost jejího nošení upozorněn v pobytovém středisku,
 - ze dne 23. 11. 2020, že se žalobce v 15.47 hod. vrátil z vycházky a ještě před vstupem do budovy byl pracovníkem pobytového střediska několikrát upozorněn na povinnost nošení roušky, kterou neměl nasazenou. Při vstupu do budovy a příchodu na pracoviště stále služby jevil známky podnapilosti (vrávorává chůze na schodech, špatná artikulace a z dechu byl cítit alkohol).

Následně dne 25. 11. 2020 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým byl žalobce zajištěn.

6. V projednávané věci byl tedy žalobce zajištěn podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, dle něhož ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Podle ustálené judikatury je zajištění jak podle zákona o pobytu cizinců, tak i podle zákona o azylu krajním prostředkem, jehož následkem je zbavení osobní svobody cizince a jde tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní

svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010- 74, č. 2129/2010 Sb. NSS nebo Nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009 sp. zn. PL ÚS 10/08, č. 229/2009 Sb.). V projednávané věci šlo o posouzení zásadní otázky, zda jednání žalobce spočívající v opětovných příchodech z vycházek do pobytového střediska jednak v podnapilém stavu a jednak bez použití roušky, ač byl na její nošení upozorněn, představovalo natolik závažné jednání, aby mohlo být podřaditelné pojem „vážné ohrožení veřejného pořádku“ uvedený v citovaném ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Podle žalobcem zmíněného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 13/2013 – 30 ze dne 17. 9. 2017, jakož i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 4/2010 – 151 publikovaném pod číslem 2420/2011 Sb. NSS je obsažen výklad pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se závěrem, že za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat za hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zdůvodnit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. V daném případě opouštěl žalobce opakovaně pobytové středisko, kdy následně konzumoval alkohol, pohyboval se v nekontrolovatelném prostoru bez ochrany úst – roušky a nepochybně se dostával do styku s dalšími osobami. Činil tak v době, kdy na území České republiky bylo její vládou rozhodnuto o přijetí krizových opatření v důsledku zhoršení epidemické situace v souvislosti s výskytem koronaviru SARS-CoV 2. Součástí těchto krizových opatření mimo jiné byl také zákaz volného pohybu osob se stanovenými výjimkami, jako jsou cesty do zaměstnání, výkon povolání a další. Dle názoru krajského soudu uvedené jednání žalobce nesporně lze kvalifikovat jako jednání způsobilé narušit jeden ze základních zájmů společnosti, kterým je ochrana života a zdraví občanů, tedy jako jednání ohrožující nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky. Pakliže žalobce poukazoval na rozsudek Krajského soudu v Ostravě č.j. 18 Az 20/2020 – 27 ze dne 3. 6. 2020, jde o odkaz nepřiléhavý, neboť v této věci protiprávní jednání žalobce, spočívající v odcizení zboží v prodejně potravin v hodnotě 500 Kč, neohrožovalo zdraví jiných osob, byť bylo spácháno v době nouzového stavu.

7. Ze shora uvedených důvodů krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť účastníci řízení jednání soudu nenavrhovali.
8. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
9. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 22. ledna 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce